

Arrest

nr. 209 363 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 12 juni 2017 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) in functie van haar echtgenoot, die in België een erkend vluchteling is (sinds 30 juni 2016).

Op 6 februari 2018 verleent het openbaar ministerie een negatief advies over het huwelijk.

Op 7 februari 2018, met kennisgeving op 13 maart 2018, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het visum toe te kennen. Dit is de bestreden beslissing, met de volgende motieven:

“(...)

Beperkingen:

Commentaar

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 12/06/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. M. U., geboren op 11/09/1995, B., van Somalische nationaliteit om de echtgenoot in België, K. G., geboren op 20/05/1994, B., van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 10/10/2014 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zolang er geen beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Betrokkenen waren geburen van elkaar en zo hebben ze elkaar ontmoet

Volgens mevrouw huwden ze op 10/10/2016 maar ze is niet zeker van de datum, betrokkene weet niet de naam van de 'Sheik'.

Betrokkene weet niet hoeveel personen er op haar huwelijk aanwezig waren

Betrokkene weet niet hoeveel er betaald is als bruidsschat

Betrokkene verklaart dat ze ongeveer 1 jaar samenwoonden

Betrokkene weet niet wat jaar echtgenoot graag eet

Betrokkenen hebben telefonisch contact met elkaar

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/12/2017 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In haar advies van 06/02/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk in hoofd van minstens één van de echtgenoten niet zozeer gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap dan wel enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwd e.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen :

Huwelijksakte : het huwelijksattest dat wordt voorgelegd betreft een zeer amateuristisch getypt document vol typfouten en taalfouten, zonder de gebruikelijke hoofding, met een vervormde stempel en enkel ondertekend door de rechter Dit document wijkt volledig af van de andere voorgelegde huwelijksattesten. Er zijn dus zeer grote twijfels over de authenticiteit ervan.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.

Desinteresse inzake huwelijk : mevrouw noemt als huwelijksdatum 10/10/2016, ze weet niet meer hoeveel mensen aanwezig waren en hoeveel de bruidsschat bedroeg.

Huwelijks was een formaliteit ; er was geen ceremonie en er zijn geen foto's genomen van het huwelijk.

Gebrekkige kennis van elkaars personalia : mevrouw weet niet welk beroep meneer had voor ze huwden noch kent ze het beroep van haar schoonouders. Mevrouw weet niet wat meneer graag eet of drinkt, welke hobby's hij heeft, ze lijken beiden niet van elkaars vader te weten dat deze overleden is.

In zoverre het vreemdé recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel van de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, §§5 en 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. In een eerste onderdeel licht de verzoekende partij toe:

“11.1.1. Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de discussie in kwestie niet gaat over de erkenning van een authentieke huwelijksakte, zoals bepaald in artikel 27 WIPR en zoals de bestreden beslissing ten onrechte laat uitschijnen.

In dat geval zou uw Raad immers onbevoegd zijn, aangezien dit een discussie is die toekomt aan de burgerlijke rechtbanken - wat wellicht de bedoeling van de verwerende partij is...

Integendeel, de huwelijksakte betreft slechts een religieus document, dat niet werd gelegaliseerd.

Gelet op het feit dat de Somalische regering nog niet door België werd erkend en het gebrek aan mogelijkheden om de authenticiteit van Somalische documenten te garanderen, kunnen deze documenten nooit worden gelegaliseerd.

Cf.

[http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/leqalisatie van documenten/zoekcriteria](http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/leqalisatie%20van%20documenten/zoekcriteria)

Uw gekozen criteria

Situatie

Gebruik een buitenlands document in België

Land of regio

Somalië

Documentgroep

akte van burgerlijke stand

Document

Het is onmogelijk het document te legaliseren

Dit om één en ander te duiden bij de voorlegging van een religieus huwelijksdocument.

11.1.2. Aldus stelt de discussie zich naar de toepassing van de artikelen 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet zich:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [’ href=,l#t"4 met betrekking tot die band]" href="#t"4 in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat

noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

In casu was de verzoekende partij inderdaad niet in staat om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht voor te leggen.

Artikel 30 WIPR luidt immers onder meer als volgt:

"Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd."

In casu is het aldus op de analyse van het onderhoud conform artikel 12bis, §6 Vreemdelingenwet dat kritiek wordt geuit. Ook hierbij dienen de algemene beginsel van behoorlijk bestuur immers te worden gerespecteerd.

Desalniettemin blijft de verwerende partij in haar nota met opmerkingenvolhouden dat het verzoekschrift in casu gaat over de draagwijdte van een burgerlijk recht waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zou zijn.

Nochtans de burgerlijke rechter in casu evenmin bevoegd.

Zoals hierboven vermeld bepaalt artikel 30, §1 WIPR immers dat een document moet gelegaliseerd zijn alvorens het in België kan worden voorgelegd. :

Er bestaat geen enkel artikel in de wet die de burgerlijke rechter toelaat kennis te nemen van een geschil dat ertoe strekt om een "huwelijksband" tout court te erkennen..

Er bestaat daarentegen wel een bepaling die de burgerlijke rechter toelaat een (gelegaliseerde) huwelijksakte te erkennen:

Art. 27. § 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procédure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procédure bedoeld in artikel 23. [href="#t"1 Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]" href='w1

De burgerlijke rechter an zich, conform artikel 27 i° artikel 30 van het WIPR dd. 16 juli 2004 niet uitspreken over een niet gelegaliseerde huwelijksakte.

Er bestaat evenmin een wettelijke basis die de burgerlijke rechter toelaat een huwelijksband op zich te erkennen.

Dit is zonder twijfel de reden geweest waarom artikel 12bis, §§5 en 6 VW in de wet werden ingeschreven ten einde situaties te regelen die ontsnappen aan het burgerlijk recht.

De redenering, in de nota met opmerkingen geformuleerd, leidt ertoe dat elke rechterlijke toetsing de facto onmogelijk wordt. Dit is onaanvaardbaar!

Als zij blijft volhouden dat de burgerlijke rechter toch bevoegd is om het onderzoek naar de huwelijksband te analyseren, dan dient zij te specificeren op basis van welk artikel.

De vordering is aldus wel degelijk ontvankelijk.

11.1.3. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.(...)"

2.2.2. Met dit onderdeel onderschrijft de verzoekende partij het standpunt van de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omwille van het ontbreken van legalisatie van de huwelijksakte. De bestreden beslissing verwijst op overtuigende wijze naar artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht van 16 juli 2004 (hierna: het WIPR). Kritiek gericht tegen een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zoals de verzoekende partij stelt, is de bestreden beslissing genomen op grond van andere voorgelegde elementen over het huwelijk, in dit geval op het onderzoek van het openbaar ministerie dat meent dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Het feit dat het openbaar ministerie meent dat de huwelijksakte een zeer amateuristisch document is vol tyfouten en taalfouten, zonder de gebruikelijke hoofding met een vervormde stempel en enkel ondertekend door een rechter, zodat er grote twijfels zijn over de authenticiteit, is slechts één van de elementen van het advies dat besluit tot een schijnhuwelijk. De verzoekende partij moet de bestreden beslissing in haar geheel lezen. Zoals de verzoekende partij opmerkt, heeft de verwerende partij besloten dat de

verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis, §6, van de Vreemdelingenwet door zich te steunen op het onderzoek, verricht door het openbaar ministerie.

Bovendien merkt de Raad op dat het niet is betwist dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging een certificaat van naar haar zeggen een kerkelijk huwelijk voorlegde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de voorgelegde huwelijksakte heeft beschouwd als een buitenlandse authentieke akte, waarop artikel 27 van het WIPR van toepassing is, wellicht door de onmogelijkheid van legalisatie. Verzoekende partij betwist de wettigheid van deze toepassing van artikel 27 van het WIPR niet.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken, maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht, aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “van minstens één van de echtgenoten” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat

deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich *in casu* niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.3.1. Het volgend onderdeel van het verzoekschrift luidt:

“Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

11.1.4. De bestreden beslissing stelt onder meer:

(...)

De motivering omtrent de huwelijksakte is compleet naast de kwestie. Het is juist omwille van de onbetrouwbaarheid van Somalische huwelijksdocumenten en de onmogelijkheid deze te legaliseren dat de verwerende partij meende een onderzoek te moeten voeren!

De verzoekende partij kreeg een aantal vragen door de ambassade voorgeschoteld, waarop haar expliciet gevraagd werd om kort en gevat op te antwoorden.

De echtgenoot van de verzoekende partij kreeg een uitgebreider politieverhoor hier in België, waar de vragen minder gelimiteerd waren.

De echtgenoot van de verzoekende partij was uiterst jong toen zijn vader stierf. Haar echtgenoot heeft deze dus amper gekend, laat staan dat de verzoekende partij hem zou hebben gekend!

Er werden geen foto's getrokken aangezien het een islamitisch huwelijk was in een gebied waar Al Shabaab het voor het zeggen had. Al Shabaab verbiedt het nemen van foto's wegens niet-islamitisch.

Bovendien heeft de verzoekende partij wel degelijk de boerderij van de familie van haar echtgenoot gezien (ze kent dus de job van haar echtgenoot alvorens ze huwden) en weet ze wel degelijk dat de bruidsschat 500 dollar bedroeg en dat er vijf mensen aanwezig waren op de huwelijksceremonie.

In haar nota met opmerkingen levert de verwerende partij hier geen inhoudelijke kritiek op.

Gelet op de moeilijke toegang tot het administratief dossier, had de raadsman van de verzoekende partij niet de kans dit interview te verifiëren. Er wordt aldus met aandrang aan de Raad gevraagd om te willen nagaan wat precies vertaald werd en van welke kwaliteit die vertaling is. Wellicht povertjes...

11.1.5. Bovendien valt tevens de beperktheid van de argumenten om de huwelijksband te ontkrachten op.

Zowel in het eerste asielgehoor van de echtgenoot van de verzoekende partij bij de DVZ, als later in zijn CGVS-gehoor, valt te lezen dat hij steeds verklaard heeft met de verzoekende partij gehuwd te zijn (DVZ- gehoor, zie stuk 3). In de bestreden beslissing valt alvast niet te lezen dat hiermee rekening werd gehouden.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij zijn relaas integraal aanvaard werd (hij werd vluchteling verklaard), valt niet in te zien waarom het huwelijk in twijfel zou moeten worden getrokken.

De verwerende partij kan niet ernstig voorhouden dat een familieleven in Somalie wel mogelijk is. Evenmin kan zij ernstig voorhouden, zoals zij tracht te doen in haar nota met opmerkingen, dat de verzoekende partij in een ander land wel een gezinsleven zou kunnen opbouwen.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!”

2.3.2. De verzoekende partij voert de schending aan van “artikel 12bis” van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In haar uiteenzetting geeft zij de grieven aan die de vaststellingen van het openbaar ministerie en de bestreden beslissing over de afgelegde verklaringen van haarzelf en haar echtgenoot zouden weerleggen. Zij bekritiseert de motieven over de gebrekkige kennis die de

verzoekende partij heeft over haar echtgenoot en omgekeerd. Zij bekritiseert de vaststellingen die het openbaar ministerie heeft verricht en haar besluitvorming. Zij meent dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk is in de zin van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of haar besluit niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij stelt in essentie dat zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap heeft met haar echtgenoot.

In zoverre haar doel is om aan de Raad te vragen de erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, en na te gaan of het huwelijk een schijnhuwelijk is, wordt gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever maakte gebruik van de mogelijkheid, voorzien in artikel 145 van de Grondwet, om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”*

Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad dus geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en moet de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953,

164; CH. HUBERLANT, "*Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*", J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft dus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten, zoals de inhoudelijke beoordeling van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek, of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Ook kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling zijn onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Omdat de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid, moet deze restrictief geïnterpreteerd worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-aanvaarding van een huwelijk omwille van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

De verzoekende partij stelt in essentie dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geheel ten onrechte de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum heeft genomen. Volgens de verzoekende partij is er geen sprake van een schijnhuwelijk en heeft zij een echt huwelijk, niet in de zin van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en tracht zij dit te bewijzen, onder meer door te verwijzen naar de verklaringen van haar echtgenoot in diens asielrelaas. De Raad merkt op dat het onderdeel volledig gericht is op het aantonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de onjuiste vaststelling dat zij geen duurzame levensgemeenschap zou willen opbouwen, zodat het huwelijk wordt erkend en het onredelijk was het gevraagde visum te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onterecht het huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard, waar het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België is, heeft de Raad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd, verplicht de Raad om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Het gegeven dat de echtgenoot tijdens de behandeling van diens asielaanvraag zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard heeft dat hij gehuwd was met de verzoekende partij, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij merkt bovendien juist op dat het onderzoek van een asielrelaas geen onderzoek is over de wettigheid van het huwelijk.

De verzoekende partij houdt voor niet het interview van haarzelf en van haar echtgenoot te kunnen verifiëren. Zij toont niet aan dat zij dit niet kon. In elk geval is het administratief dossier beschikbaar op de griffie van de Raad en kon zij hiervan kennis nemen.

Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris artikel 12*bis*, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet correct toepaste. De bestreden beslissing wijst af na een

onderzoek van het openbaar ministerie en na ondervraging van de verzoekende partij en haar echtgenoot. Verzoekende partij kon andere bewijzen voorleggen dan de gecontesteerde huwelijksakte en de bestreden beslissing steunt ook op de andere elementen. De verzoekende partij gaat voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die handelen over haar gebrek aan kennis van zaken over haar echtgenoot en het huwelijksfeest. Door te steunen op het verhoor van de verzoekende partij en haar echtgenoot en het onderzoek van het openbaar ministerie, heeft de verwerende partij andere "bewijzen", zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet in acht genomen.

Deze bepaling luidt immers:

"§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

De schending van deze bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6, van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is genomen.

2.4.1. Het volgend onderdeel stelt:

"11.1.6. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

11.1.7. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot

redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

11.1.8. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden.

Zelfs in het geval de verwerende partij opmerken dat er in casu geen bewijskrachtige documenten voorliggen, dan nog impliceert dit zoals hoger vermeld dat de verwerende partij op een andere wijze de huwelijksband dient te verifiëren.

Zelfs in geval van frauduleuze documenten, *quod certe non*, neemt dit niet weg dat de huwelijksband zelf op correcte wijze en rekening houdende met alle elementen uit het administratief dossier dient te worden nagegaan. *A fortiori* is dit hier dus het geval.

-cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017 :

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S. bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder — afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden — voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland — met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen dan — en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twifelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

2.4.2. Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van dit onderdeel, nu het een loutere herhaling is van wat werd opgenomen in het verzoekschrift en het geen antwoord op de nota bevat, bepaalt artikel 8 van het EVRM:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden uitgelegd dat het een verplichting inhoudt voor de staten om een religieus, in casu kerkelijk, huwelijk *ipso facto* te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, *Şerife Yiğit v. Turkije*, par. 97-98 en 102).

Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk, dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*'lawful and genuine marriage'*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62), een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

Nu het (kerkelijk) huwelijk van de verzoekende partij met de echtgenoot (volgens verzoekende partij is de huwelijksakte een religieus document: zie pagina 7 van de synthesememorie) niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van verzoekende partij kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

Wat betreft de aangehaalde schending van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een privéleven, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de synthesememorie met dit *"privéleven"* slechts verwijst naar haar huwelijk.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, toont de verzoekende partij niet aan dat haar huwelijk een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig huwelijk is. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen juist naar het advies van het openbaar ministerie en naar het verhoor van de verzoekende partij. Zij stelt correct dat de zaak (*"RvV 184 385 dd. 27 maart 2017"*) van de Raad, waaruit de verzoekende partij citeert, niet kan vergeleken worden met haar geval en dat hoe dan ook dit arrest geen precedentswaarde kent in het Belgisch rechtssysteem.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN